

PARAŠĖ

Evelina Daciūtė

NUPIEŠĖ

Julija Skudutytė

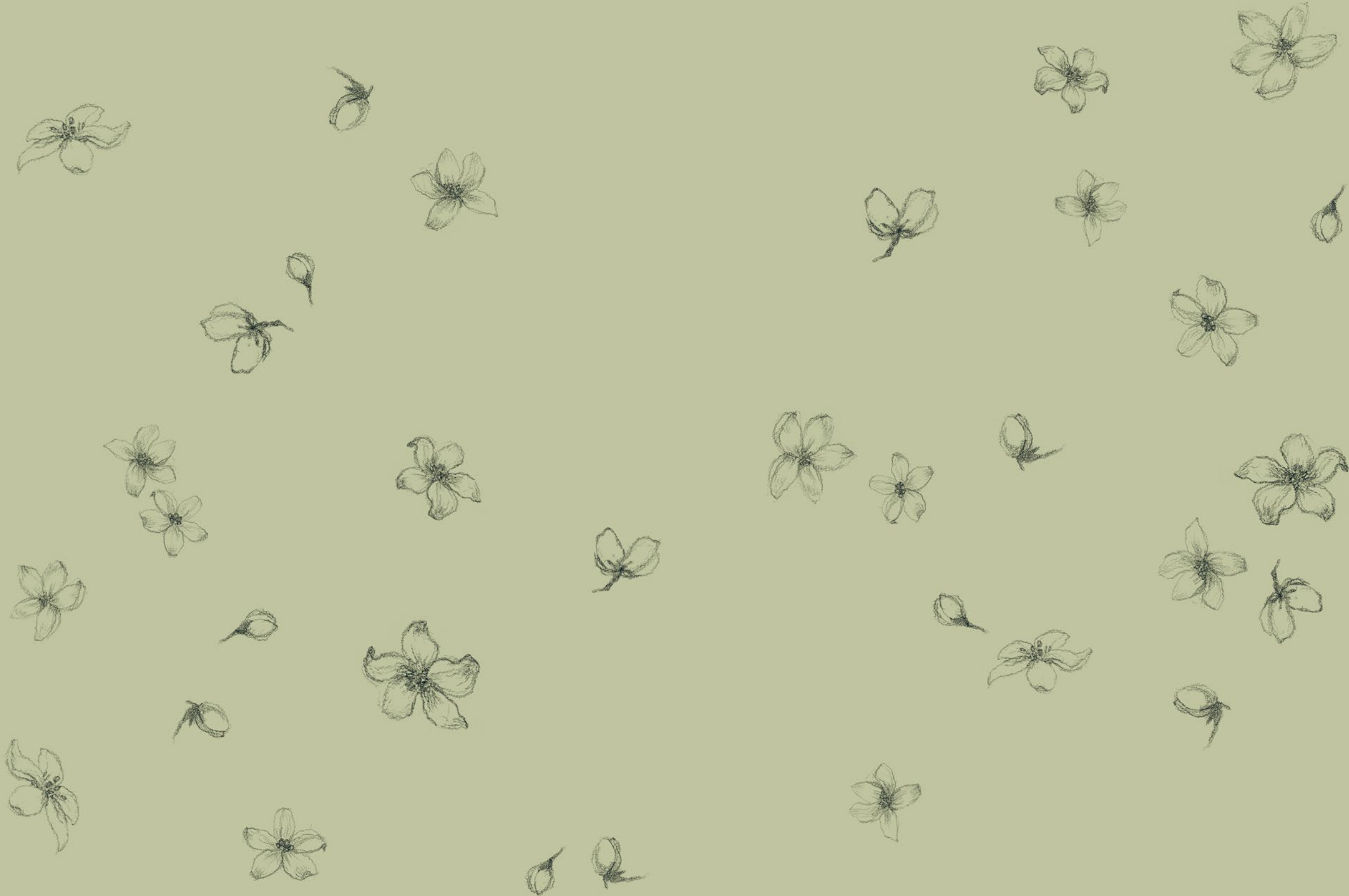
PO LEDU

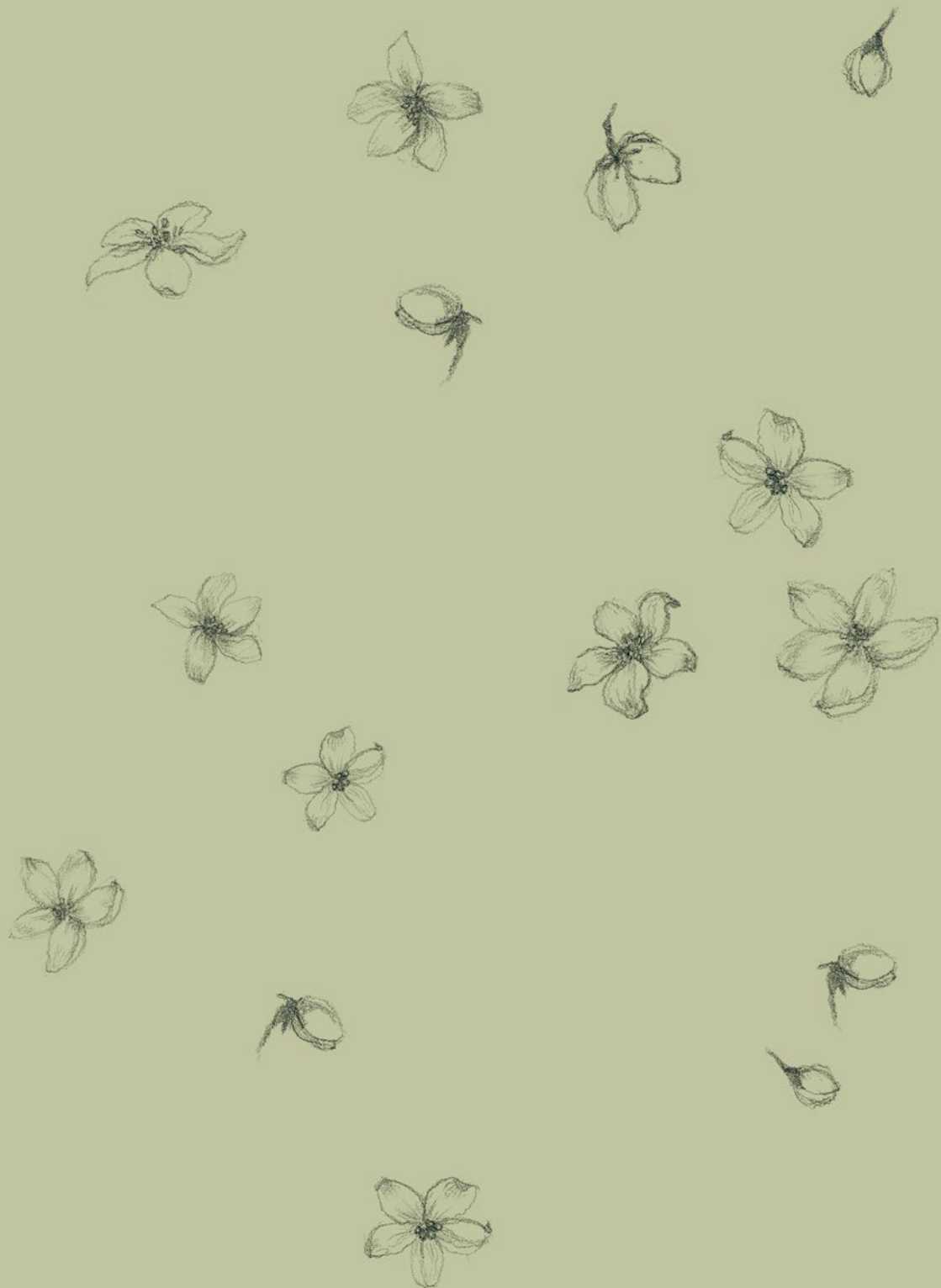

D U O B Ė

aukso žuvis

D U O B È

PARAŠĖ
Evelina Daciūtė

NUPIEŠĖ
Julija Skudutytė

*Skiriu savo seneliams: Albinai ir Antanui
Maslauskams, Marijai ir Pranciškui Daciams*

E . D .

*Skiriu seneliui Vytautui Bružui, babytei
Antoninai Bružienei ir Poniai M. - Gintarei
Aukse Paulauskaitei*

J . S .

*Dėkojame Ingai Dagilei ir Aušrai Kiudulaitei,
padėjusioms išpildyti knygą.*

D U O B Ė

Knygos leidybą parėmė
Lietuvos kultūros taryba.

Teksto autorė **Evelina Daciūtė**
Iliustracijų autorė **Julija Skudutytė**
Redaktorė **Jūratė Veniūtė-Vaičiakauskienė**
Dizainerė **Inga Dagilė**
Viršelyje panaudota **Monikos Požerskytės** nuotrauka.

© Evelina Daciūtė, tekstas, 2021
© Julija Skudutytė, iliustracijos, 2021
© Leidykla „Aukso žuvis“, 2021
© Monika Požerskytė, viršelio nuotrauka, 2021

ISBN 978-609-8120-70-7

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose ar archyvuose, draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

2021

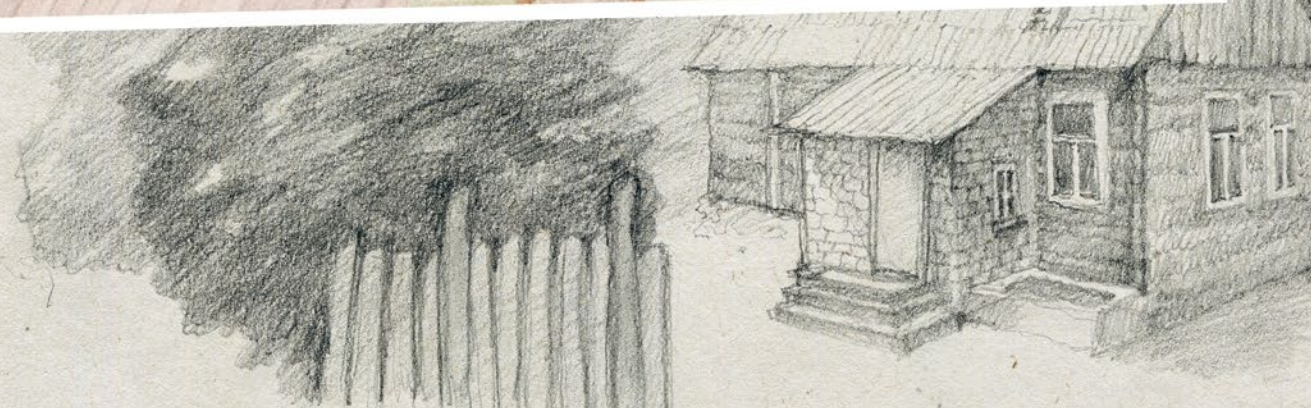
Seniai, labai seniai žmogus iškasė
duobę. Tokią gilią, kad net be dugno.
Ši istorija ir yra apie tą žmogų.
Ir jo dukrą. Pirmiausia, apie ją.

Kartą gyveno mergaitė,
kuri turėjo mamą ir tėtį. Ir
jaunesniąją sesę. Dar ji turėjo
dvi močiutes ir du senelius:
mamos tėtį ir mamą bei tėčio
tėtį ir mamą.

Mamos tėvai gyveno
mažame miestelyje
vakaruose, kur saulė leidžiasi
į jūrą. Tėčio tėvų namas
stovėjo nedideliame kaime
rytuose, kur saulė pateka
virš už kalno. Pietuose ir
šiaurėje taip pat galima rasti
senelių, bet jie – kitų vaikų.
Mergaitė gyveno per
vidurį tarp abiejų senelių:
dideliame mieste, naujame
daugiaaukščiame name.
Matote šviesiaplaukę su
dviem kasytėm aštunto
aukšto balkone?

Tai aš.

Iš visų senelių labiausiai mylėjau tėčio tėtį. Jis visada man rasdavo laiko. Senelis dažnai dainuodavo dainą apie Jonelį ir Marytę. Tai buvo nelaiminga meilės istorija ir daugiau niekas jos nemokėjo. Jis vežiodavo mane dviračiu ir užkeldavo ant arklio. Iš kažkur atnešdavo saldžiausių kriaušių, nors mūsų kieme jos neaugo. Keiktis aš irgi išmokau iš senelio. Vieną dieną senelis susirgo – kaip niekada iki tol. Jis dažnai gulėdavo lovoje, nes nebeturėjo jėgų. Ir daug kosėjo. Bet mes su sese vis tiek jo prašydavome dainos apie Jonelį ir Marytę.

– Atneškit man raugintą obuolį, tada ir padainuosiu, – sakydavo mums jis.

Mes paeiliui eidavome į sandėliuką, kuris dieną buvo visai nebaisus. Ten didžiuliuose stiklainiuose mirko rauginti obuoliai. Jų niekas daugiau nevalgydavo – tik senelis. Aš arba sese išžvejodavome obuolį ir gaudavome už jį dainą.

Vieną vakarą mergaitės tėtis
išeina kasti duobės. Tokios gilios,
kad net be dugno. Mergaitės
galvoje zvimbia klausimų
spiečius. Jai neramu, kad tėtis
pradings, išsikasęs tunelį iki pat
Afrikos – visai kaip senelis, kuris
neseniai mirė.

Knygoje „Duobė“ pasakojama mer-
gaitės, netekusios senelio, istorija.
Nors įvykiai nukelia į laikotarpį prieš
keturis dešimtmečius, panašiai nutin-
ka ir dabar. Gali skirtis apranga ar
aplinka, tačiau duobė, kurią mumyse
išrausia artimo žmogaus mirtis, yra
to paties gylio ir pločio. Kuo ilgiau
gyvename, tuo duobių mūsų kelyje
daugiau. Jos reiškia ne tik tai, kad
netekome, bet ir tai, kad mylėjome.
Išeina žmonės, lieka prisiminimai.
Kartais – neatsakyti klausimai. Nutin-
ka ir taip, kad iš jų gimsta knygos.
Galbūt jos padeda rasti atsakymus į
klausimus. Ir užkasti duobę.

„Duobė“ – vienuolikta Evelinos Daciūtės knyga vaikams.
Rašytojos kūriniai yra įvertinti apdovanojimais Lietuvoje
ir pasaulyje, knygos verčiamos į užsienio kalbas. 2020 m.
jai įteiktas Globalios Lietuvos apdovanojimas už Lietuvos
vardo garsinimą.

